

Arrest

**nr. 71 094 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2009 diende verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 juli 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing werd aan verzoekers betekend op 17 augustus 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...) (RR (...)) geboren te (...) op (...)

(...) (RR (...)) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen

.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van L., A. {...} (waarvan kopie in omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat aandoeningen bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.

De betrokkene kan reizen. De steun en de zorg van familieleden/derden kan gezien de aard van de problematiek aanbevolen worden.”

De medicatie benodigd voor de behandeling van de eerste aandoening van betrokkene is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie.

Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met deze aandoening gediagnostiseerd worden, wat in het geval van verzoeker gebeurd is, naar het “C.M. Health Center”, waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Pristina

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van de gespecialiseerde gezondheidszorg een prioriteit en verankerde dit in haar “Health Strategy 2008-2011”. Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, de gespecialiseerde gezondheidszorg in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De University Clinic of Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de gespecialiseerde zorg in het hele land.

Voor de benodigde medicatie kan betrokkene terecht in een van de ‘Primary Health Care Centres’. Er zijn in Armenië 32 ‘Main Family Medicine Centres’ (men kan deze terugvinden in elk dorp/stad), 152 ‘Family Health Centres’ en 263 ‘Puncta’ (kleine gezondheidscentra in landelijke gebieden).

Wat betreft de tweede en derde aandoening van betrokkene blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur: “Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften kan de aanwezigheid bij de betrokkene van een actueel risico in de zin van artikel 9ter in deze context dan ook niet bevestigd worden.”

In het verzoekschrift halt betrokkene aan dat Roma uitgesloten worden van alle medische zorgen. Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken.

De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat.

Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.

Tevens is elk gezondheidscentrum (publiek of privaat) verplicht zijn medische zorgen aan te bieden zonder discriminatie m.b.t. ras, geslacht, afkomst, religie of politieke voorkeur.

Verder zegt betrokkene nog dat het niet zeker is dat dezelfde medicatie/behandeling voorhanden/betaalbaar is in het land van herkomst. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo – het land waar zij tenslotte ongeveer 28 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de "niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9ter, 52 en 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van het KB 17/05/2007; Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM evenals een schending van art. 3EVRM" aan.

2.2. De Raad acht het middel ambtshalve onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 6 en 3 EVRM aangezien verzoekers nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepaling en deze verdragsbepalingen werden geschonden door de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van de rechten van verdediging. Ook de opgeworpen schending van 'het KB 17/05/2007' is onontvankelijk. Het komt immers niet aan de Raad toe om uit een dergelijke algemene verwijzing naar een KB van 17 mei 2007 te gaan distilleren welk KB verzoekers precies bedoelen noch welk(e) artikel(en) zij hiervan geschonden acht(en).

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt waarop ze steunt. Waar verzoekers inhoudelijk kritiek geven op de motieven van de bestreden beslissing gaat de Raad er van uit dat zij beogen de schending van de materiële motiveringsplicht op te werpen. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van verzoekers' aanvraag, bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.5. De memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“(…) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (…)” (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).*

2.6. De bestreden beslissing steunt op het advies van de geneesheer-attaché van 15 juli 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekers niet betwisten dat ze er een kopie van ontvangen hebben onder gesloten omslag. In dit medisch advies stelt de geneesheer-attaché: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten deze langbestaande depressie en dit posttraumatisch stress syndroom (en migraine) bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.”* Verwerende partij motiveert verder in de bestreden beslissing dat de behandeling voor de eerste aandoening van verzoekster begrepen is in de lijst van ‘Essentiële Medicijnen’ zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. Personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand kunnen genieten van gratis zorg en medicatie. Er zijn behandelingsmogelijkheden voor verzoeksters eerste aandoening die voor haar toegankelijk zijn. Bovendien nemen de Kosovaarse overheid en de internationale gemeenschap hun verantwoordelijkheid voor de heropbouw van de gezondheidszorg. Wat de tweede en derde aandoening van verzoekster betreft motiveert verwerende partij dat een aanwezigheid van een actueel risico in de zin van artikel 9ter niet bevestigd wordt. De bestreden beslissing stelt tenslotte op gemotiveerde wijze vast dat de bescherming tegen discriminatie expliciet wordt benoemd als een actieve verantwoordelijk-

heid van de staat, dat inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg, dat elk gezondheidscentrum (publiek of privaat) verplicht is zijn medische zorgen aan te bieden zonder discriminatie m.b.t. ras, geslacht, afkomst, religie of politieke voorkeur, dat verzoekers zelf kunnen instaan voor kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekers nergens terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en (financiële) hulp.

2.7. Verzoekers betwisten in essentie de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in het land van herkomst. Wat betreft de beschikbaarheid blijkt uit het verslag van de attaché-geneesheer, die verwijst naar diverse bronnen gevoegd aan het administratief dossier, dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar zijn in Kosovo. Wat betreft de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar diverse bronnen, onder meer naar "Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, ZIRF-Counseling_Formular für Individualanfragen, Medizinische Versorgung von psychischen Gesundheitsstörungen (PTSD)", 2011 en de 'Primary Health Care Centres' "in Armenië" zoals dit zou blijken uit 'Caritas, Country Sheet Kosovo, januari 2010, p. 103-105. Deze stukken bevinden zich evenwel niet in het administratief dossier. Er kan bijgevolg niet worden nagegaan of de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris gegrond is, gelet op de aangevoerde schendingen zoals hierboven vermeld. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie wel of niet over alle nodige informatie beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, is de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Ten gevolge hiervan dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER